

RECENZE: Formace Graabner skládá na "Bezčasí" poněkud chladnou poctu sedmdesátkovému progrocku

prolidi.cz

Vydáno: 16.07.2022 17:30 v sekci [Recenze](#) - [Jiří V. Matýsek](#) | foto: archiv kapely Graabner

Projekt Graabner spojil na albu "Bezčasí" plejádu zkušených domácích hudebníků a stvořil uctivou poctu progresivnímu rocku sedmdesátých let. Zdatně a s nadšením se muzikanti do vlastního materiálu pokusili otisknout dobového ducha žánru. Jak tento záměr vyšel? A promítlo se jejich nadšení i na posluchače?

Jakási obecná představa o tom, co to je vlastně progrock, má kořeny v jeho zlaté éře, druhé polovině sedmdesátých let. Takže tu máme vzletné melodie, hráčské mistrovství demonstrované v dlouhých instrumentálních pasážích, spoustu kláves a kytar a často zaumné texty. Tento styl od té doby ušel dlouhou cestu, adaptoval ducha osmdesátých let ([King Crimson](#) i [Genesis](#) se dokázali přizpůsobit a neztratit tvář) a s kapelami jako [Porcupine Tree](#), [The Mars Volta](#) nebo [Tame Impala](#) se dokázal přenést až do současnosti, aniž by využíval retro přístup a odvolávání se na minulost žánru.

Miroslav Gärtner, tedy hlavní tvůrčí motor za projektem [Graabner](#) a mimochodem člen projektu [Manželé](#), jehož "Jížák" je považován za základní kámen českého rapu, má onu zmíněnou zlatou éru perfektně v uchu - a jen lehce bere v potaz další vývoj. "Bezčasí" je tak zároveň poctou stylu i nadšenou možností si napsat a zahrát muziku v tomto duchu. Nadšení pro věc je v každém případě něco, co je třeba ocenit. Je znát i vidět, že se skupina dobře baví. Na druhou stranu, ne vždy se toto nadšení daří přenášet také na posluchače.

Gärtner (na desce hlavně basa a klávesy) se obklopil sestavou, v níž se setkávají zkušení hudebníci střední a mladé generace. Za bicí se usadil [Štěpán Smetáček](#) ([Wanastowi Vjegy](#), [Krausberry](#) a hromada dalších), o kytary se dělí Tomáš Fuchs (například doprovodná kapela [Jany Kirschner](#)) a Jakub Červinka (mimo jiné Stringguards nebo [KACZI](#)), vokál má na starosti [Jan Holeček](#) ([Flamengo Reunion Session](#), [Holeček & Marcel Project](#)), který tady vcelku úspěšně vystupuje ze své blues-rockové komfortní zóny. Stačí tahle členská základna a zmíněné nadšení?

Ano i ne. Album vznikalo distančně, korespondenční formou a bohužel se to na výsledku podepsalo. Výborné muzikantské výkony totiž nedokážou skrýt fakt, že výsledné dílo působí přespříliš chladně a odtažitě. Tu chemii, která na nahrávkách oněch vzorů z let sedmdesátých vznikala ve studiu a společným hraním materiálu na koncertech, se tady vytvořit nepodařilo.

Jakkoliv emoce tu jsou (nejvýrazněji ve zpěvu Honzy Holečka) a jednotlivé skladby (technicky vzato) pohromadě drží, muzikantského propojení, toho opravdu niterného, je tu bohužel pomálu. Produkce navíc působí jaksi *úzkým* dojmem a nedovolí nástrojům tak úplně dýchat.

Graabner dobře adaptovali onu progresivně rockovou formuli a předkládají posluchačům kolekci deseti delších kompozic - jen v jednom případě se tu jde pod pět minut. Je tady tak dost prostoru na zvraty i dlouhé instrumentální pasáže. V příjemném celku se tu míchají ozvěny Genesis, [Rush](#) i [Van Der Graaf Generator](#), ale občas prosáknou i vlivy domácích žánrových variací à la střední éra [Blue Effectu](#).

Úvodní "Byl" je v tomto případě vyloženě vlajková loď, silná skladba, která s

úspěchem proplouvá nespočtem emocionálních zákoutí a hudebních barev a slibuje mnohé. Ne vždy se ale slib daří naplnit. Jsou tu výrazné momenty - velkolepé "Bezčasí", prožitá a s jižanským feelingem *ovoněná* "Rainbow" nebo temná "Podzimní" -, které jsou skvělé, v rámci odkazování na minulost svěží a posluchačsky vděčné.

Jenže zhruba se skladbou "Krajinou" začne nahrávce poněkud docházet dech a příliš překvapení se nekoná (čest výjimkám jako vyloženě písničkové "Panoptikum ztrát"). Záměrně máme tu čest s náročnější tvorbou, která vyžaduje vyšší míru soustředění a to po určité době prostě začne upadat. Zkrácení by v tomto případě nebylo od věci. Chápu, o co hudebníkům šlo, ale nosných nápadů tu není tolik, aby dokázaly pohromadě udržet sevřený opus stopáží přesahující hodinu. Čím více se deska blíží k závěru, tím více se drolí a rozpadá do zapomenutelnosti. A to je, už kvůli silnému úvodu, kde si [Graabner](#) vystřelí svůj nejsilnější šrapnel, trochu škoda.

Album "Bezčasí" srdce fanouška progrocku v poctivě pojatém retro stříhu jistě potěší. Jenže se nezaryje tak hluboko, jak by asi autoři chtěli. Jako pocta, která pracuje s hluboce zakořeněnou povědomostí hudby, která se line z reproduktorů, ale funguje veskrze dobře.